

горе, при сияющия образъ на новата душа. Небето се затвори.

... На сутринята малката принцеса напраздно търсеше да зърне разтворени небесата. Тѣ бѣха тихи ... сини и нѣми ... дълбоки и безбрѣжни, като океана...

Но все пакъ, въ душата на принцесата цареше спокойствие. Тя знаеше вече, че майка ѝ не е умрѣла напълно за тѣхъ; че тя живѣе — горе, на небето и бди надъ малкитѣ си рожби.

Н. Стамболиева.

„Не искамъ, братя, вие да не знаете за починалитѣ, за да не скърбите, както и другитѣ, които нѣматъ надежда.

Защото ако вѣрваме, че Иисусъ умрѣ и възкрѣсна, то и починалитѣ въ Иисуса, Богъ ще приведе съ Него“.

(1 посл. на св. ап. Павла до Солуняни: гл. 4, ст. 13—14).

Чудната корона.

Испанска приказка.

Малката княгиня приличаше на ангелъ, изваянъ отъ мраморъ. Синитѣ и очички бѣха винаги тѣжни. Царьтъ я бѣше заобиколилъ съ най-чуднитѣ играчки на свѣта. Но малката княгиня не имъ се радваше. Тя бѣше изгубила своята радостъ заедно съ смъртта на майка си. Сѣщия день, когато момиченцето дойде на тоя свѣтъ, майката почина. И не познаваше малката княгиня майчина обичъ. нито горещи майчини милувки, отъ които руменѣятъ бузичкитѣ на малкитѣ момиченца.

Една вечеръ малката княгиня сецѣше на бащинитѣ си колѣне и гледаше, какъ блещукатъ свѣтлитѣ звездички. Царьтъ милваше златнитѣ ѝ косички, а тя не откъсваше очи отъ небето.

Изведнѣжъ малката княгиня се обърна къмъ царя и попита:

— Татко, какво има тамъ високо-високо, въ оная страна, дето грѣе слънцето, дето свѣтятъ месецътъ и звездитѣ, дето се издигатъ птичкитѣ и пеперудкитѣ?

И малката княгиня посочи небето съ бѣлата си ржчица.

Царьтъ отговори:

— Щерко моя, тая страна е небето.

— А има ли тамъ царъ?

— Има, детко.

— Кой е той?

— Този Царъ на царетѣ е дѣдо Господъ, който е създалъ всичко хубаво на земята. Той е добъръ къмъ всички хора, къмъ всички животинки и тревички. Той иска да се обичаме и да си помагаме единъ другъ. И когато ни вижда, че правимъ това, той се радва.

Оттогава малката княгиня все по-често почна да гледа къмъ небето. И все си мислѣ-